

A skutečně, právě dorazivší krizový manažer okamžitě odhadl své možnosti, křikl cosi nesrozumitelného a k teleportu se začal prodírat tenký potůček zájemců. Mnozí z nich se museli namáhavě prodírat davem naháčů a odstrkovat desítky dotěrných rukou. Ani hlavounovi bodyguardi nezaháleli, nořili se do lidského moře a lovili v něm kandidáty na okamžitou evakuaci z řad nejcněnějších otroků.

Baghíra však byla rychlejší. Pokud se tomuhle obrovskému zvířeti chtělo, překonalo vzdálenost čtyřiceti metrů pouhými pár skoky. Oběť má v takovém případě čas akorát tak mrknout a vyděšeně vykřiknout. Manažer nicméně něco vycítil, prudce se obrátil a puma naskočila přímo na jeho dva meče. Odvážný kousek, jeho účinnost se ovšem rovnala útoku posledních samurajů na palebné pozice Gatlingových kulometů. Do oceli zakutaná postava dopadla jako roztočená káča na kamennou dlažbu přímo pod nohy bodyguardům, kteří už spěchali šéfovi na pomoc. Tři z nich se postavili do cesty Baghíře, zatímco zbylí dva chytli v podpaží velitele, dočasně znehybnělého křitem, a vrhli se s ním k teleportu.

Puma nezměnila priorititu cílů, a chystala se svou obvyklou metodou prorazit otravnou překážku a pro radost svého pána i svou vlastní vykuchat toho zlatého páva. Nicméně podsaditá těla strážců zajiskřila a rozvlnila se, okolní prostor se opticky deformoval a bodyguardy obklopily sotva viditelné silové štíty. Válečníci zřejmě aktivovali své ability, které jim zajistily cenné sekundy nezranitelnosti.

Baghíru v tu ránu popadl amok a nervy v jejích svalech křečovitě zaškubaly. Zvíře pohodilo hlavou a z tlamy mu s dutým řevem vylétaly chuchvalce pěny. Nakonec puma překonala instinktivní nutkání a mocným odrazem zadních tlap se vznesla nad hlavy strážců. Vojáci táhnoucí šéfa zmizeli v bráně teleportu a Baghíra vletěla za nimi, přičemž rozprášíla početný zástup postav, které se také toužily dostat pryč. Plesk. Oblouk teleportu pohasíná, scéna utichá.

Číňani, kteří ztratili poslední naději, vysíleně padají na zaprášenou dlažbu, otroci, které chtěla evakuační jednotka odtáhnout, zalézají co nehlouběji do davu a zbylí bodyguardi si vyměňují krátké pohledy, načež aktivují osobní teleportsy a ztrácí se v záblescích jejich vizuálních efektů.

Baghíru to muselo odnést někam hodně daleko, její ikonka zmizela z mého interfacu. Nějaký druh spojení mezi námi však musel zůstat. Jak

jinak si totiž lze vysvětlit stále se objevující oznámení o dalších zabitých nepřátelích a změnách frakčních vztahů? Nemám tušení, kde můj šílený pet vynořil, ale očividně tam rozjel pořádně krvavý masakr, systémová oznámení vyskakovala s pravidelností metronomu. Jednu věc ale lze říci s naprostou určitostí: Číňani na nás teď nebudou mít čas ani náladu, puma jim dává dost zabrat a zajišťuje nám tím další minuty klidu, kterých bychom měli co nejrozměněji využít. Doufám, že tam Baghíru nedobijí k smrti, neznám pravidla jejího respawnu a vlastně ani nevím, jestli je vůbec možný.

Skouzl jsem si ret a pokusil se skrýt svou nervozitu. Pak jsem se rozhodl po bitevním poli. Olaf seděl na šedovousém ogrovi a kroutil mu ruce za zády, až mu klouby praskaly. Jen aby to nepřehnal, protivníkově zdraví tahle fyzioterapie příliš nesvědčila, ba naopak, sloupec HP mu krátkými skoky klesal stále níž.

„Olafe, v pohodě! Svaž ho a už ho dál neždímej!“

Vedle nich stále ještě poskakoval onen kung-fu goblin, odrážel své protivníky a uhýbal před údery jako mrštná mangusta. Kupodivu byl poslední, kdo se ještě držel na nohou, ostatní buď leželi svázaní na zemi, nebo se jim podařilo umřít. Jen nevím, jestli se tím zachránili, spíš bych řekl, že teď tiše nadávají a pokoušejí se ztratit v davu otroků.

K tomu lidskému moři právě doběhla skupina žoldáků. Nebylo jich samozřejmě padesát, ale pár se jich nakonec našlo.

„Všichni lehnout! Tváří k zemi, ruce za hlavu!“

Sakra, to není raid, ale speciální operace URNY. Naši se s tím nijak nepárali, na televizi se dívali všichni, takže teoretických znalostí měli v tomhle ohledu habaděj. Žoldáci se vnořili do zmateného davu, podráželi nohy těm, kteří nechtěli jasně instrukce pochopit, a pomocí úderů rukama dodávali celému procesu náležitě zrychlení. Bylo to trochu kruté, na druhou stranu každá vteřina meditace přináší nepříteli manu potřebnou k útěku, což může vést ke ztrátě peněz a informací a k jiným nepředvídatelným důsledkům.

Nacházím pohledem Alexeje a nařizuju mu: „Urči lidi na vyčištění vnitřku hradu a obsazení Řídicího sálu! Přiveďte Oxanu a začněte s tříděním zajatců.“

Následujících dvacet minut jsem strávil uprostřed nádvoří a sledoval přívál hlášení různých oddílů, přičemž jsem automaticky zavíral spamová